Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 600 van 25 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **1. X**
2. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. FEGUY**
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FEGUY, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

In hoofde van S.A. (verder: verzoeker) en G.A. (verder: verzoekster) luidt het aangevoerde feitenrelaas in beide bestreden beslissingen als volgt:

"U bent een staatsburger van Afghanistan en Hazara van origine. U bent geboren op […] januari 1994 in Baghlan waar u leefde tot uw vertrek uit Afghanistan in augustus 2021. U bent gehuwd met G.A. (O.V. X). U heeft twee kinderen. U ging naar school tot de 12de graad. U was soldaat.
Omwille van uw vrees voor de Taliban heeft u in augustus 2021, samen met uw gezin, Afghanistan verlaten. U verbleef van augustus 2021 tot 10 juni 2025 in Iran. U reisde toen verder naar Turkije waar u verbleef tot 19 juli 2025. Op 19 juli 2025 reisde u vervolgens verder naar Griekenland.

In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in op 24 juli 2025 en u verkreeg een internationaal beschermingsstatuut, een erkenning als vluchteling, op 22 augustus 2025.
U verbleef bij aankomst in Griekenland, samen met uw gezin, eerst 15 dagen op het eiland Samos in een opvangcentrum. Daarna werden jullie getransfereerd naar een opvangcentrum in Korinthe waar jullie tot 10 oktober 2025 hebben gewoond. Eenmaal jullie jullie erkenning als vluchteling hadden ontvangen dienden jullie het opvangcentrum in Korinthe te verlaten en zijn jullie naar Athene gereisd waar jullie gedurende 10 dagen in een Afghaans hotel verbleven. Jullie konden in Griekenland geen eigen huisvesting vinden. U kon ook geen tewerkstelling vinden. Jullie kinderen konden ook niet naar school in Griekenland. Jullie werden ook twee keer bestolen in Griekenland. Tenslotte kregen jullie ook onvoldoende medische zorgen in Griekenland. Omwille van de voorgaande redenen vertrok u, op 20 oktober 2025, samen met uw gezin, uit Athene en namen jullie het vliegtuig naar België.
U diende, samen met uw echtgenote, in België een eerste verzoek om internationale bescherming in op 27 oktober 2025. U werd geacht afstand gedaan te hebben van uw eerste verzoek om internationale bescherming omdat u zich niet heeft aangeboden bij de Belgische asielinstanties. U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2025.
U vreest bij een terugkeer naar Griekenland in dezelfde omstandigheden terecht te komen als voorheen.
Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw taskara (kopie), de taskara van uw echtgenote (kopie), uw huwelijkscertificaat (kopie), de geboorteregistratiekaart van uw kinderen (kopie), uw Griekse reispaspoort (origineel), het Griekse reispaspoort van uw echtgenote (origineel), het Griekse reispaspoort van uw kinderen (origineel), uw Griekse verblijfsdocument en dat van uw echtgenote en uw kinderen (kopie), uw documenten uit de Griekse asielprocedure (origineel), de bewijzen van uw werk in Afghanistan (kopie), de vaccinatiekaart van u en uw echtgenote (kopie), uw bewijs en dat van uw echtgenote en uw kinderen dat jullie lid zijn van de Ismaili Community (kopie), foto's van huurhuizen in Griekenland (kopie) en foto's van een naaiatelier in Griekenland (kopie)."

Bij het feitenrelaas inzake verzoekster wordt enkel bijkomend opgemerkt "*U heeft twee kinderen. U ging naar school tot de 11de graad. U heeft mentale problemen*." De bestreden beslissing citeert voorstaand feitenrelaas.

Na analyse oordeelt verweerder dat verzoekers het vermoeden niet weerleggen dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden.

Bijgevolg zijn er volgens verweerder geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op hun specifieke omstandigheden in de weg staan, en worden de verzoeken niet-ontvankelijk verklaard.

2. Verzoekschrift en nota

2.1. Verzoekers voeren de volgende schendingen aan:
"- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM)
- Artikel 4 en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU-Handvest)
- Artikel 48/6, artikel 57/1, §§3 en 4 en artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet
- Artikel 3, eerste lid en artikel 22, eerste lid van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind
- Artikel 22bis van de Belgische Grondwetde kennelijke beoordelingsfout;
- De formele motiveringsplicht;
- De samenwerkingsplicht;".

Verzoekers verwijzen naar de toepasselijke regelgeving en (inter)nationale rechtspraak.

Verzoekers stellen:
" *A) Kwetsbaarheid van verzoekende partij*
i) Persoonlijke kwetsbaarheid en analyse van het CGVS
Het CGVS houdt in zijn beoordeling evenmin voldoende rekening met de bijzondere kwetsbaarheid van het gezin van verzoekers. Het gaat immers om een gezin met twee zeer jonge kinderen, waarvan de moeder zwanger is en bovendien kampt met mentale gezondheidsproblemen. Deze elementen versterken de kwetsbaarheid van het gezin aanzienlijk en hadden noodzakelijkerwijze een centrale plaats moeten krijgen in de beoordeling van hun situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat het CGVS deze specifieke omstandigheden niet op een betekenisvolle wijze in zijn analyse heeft betrokken.
Integendeel, het CGVS hanteert in zijn motivering dezelfde redenering als in dossiers van alleenstaande en minder kwetsbare verzoekers. Zo wordt verzoeker verweten dat hij niet lang genoeg naar werk zou hebben gezocht en dat van hem verwacht mocht worden dat hij meer inspanningen leverde, zelfs indien dit meer tijd zou vergen dan voor een Griekse burger. Daarbij lijkt het CGVS uit te gaan van een minimale periode van

drie maanden waarin verzoeker had moeten proberen werk te vinden. Deze redenering miskent echter volledig de concrete situatie van het gezin. Zelfs indien zou worden aangenomen dat het gezin "slechts" tien dagen op straat heeft moeten doorbrengen, blijft dit een bijzonder lange en precaire periode voor een gezin met twee zeer jonge kinderen en een moeder met mentale gezondheidsproblemen. Het gaat hier duidelijk niet om een alleenstaande gezonde man die zich zelfstandig kan handhaven. Door deze essentiële kwetsbaarheid niet in zijn analyse te betrekken, schiet de beoordeling van het CGVS opnieuw tekort.
Bovendien is het in ieder geval totaal onvoldoende om bij het onderhoud van het CGVS rekening te houden met de kwetsbaarheid van een aanvrager van internationale bescherming; dit moet ook in aanmerking worden genomen bij het nemen van de beslissing over zijn aanvraag. Dit is in casu niet gebeurd.
[…]
De verzoekende partij heeft een kwetsbaar profiel. Deze kwetsbaarheid lijkt echter niet te zijn meegenomen door de tegenpartij bij het nemen van de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag van de verzoekende partij. De elementen die eigen zijn aan zijn individuele situatie rechtvaardigen een dergelijke vrees voor vervolging of een ernstig risico op schade aan zijn persoon.
Het is bovendien bekend dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in verschrikkelijke omstandigheden leven, niet in overeenstemming met de menselijke waardigheid (zie hieronder).

B) De levensomstandigheden van verzoekende partij in Grienkenland en de grieven van het CGVS
[…]
Verzoekende partij was nochtans zeer specifiek en gedetailleerd over deze traumatische, discrimnerende en gewelddadig gebeurtenissen in Griekenland.
De analyse van het CGVS met betrekking tot de situatie van verzoekende partij in Griekenland berust op een manifest onjuiste beoordeling van de feiten:
1. De gezondheidstoestand en kwetsbaarheid van de verzoekende partij Het CGVS heeft in de bestreden beslissing zijn formele motiveringsplicht niet nageleefd en heeft bovendien nagelaten rekening te houden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeksters gezin. Verzoekster is immers zwanger en kampt met mentale gezondheidsproblemen, elementen die de kwetsbaarheid van het gezin aanzienlijk versterken. Nochtans blijkt nergens uit het administratief dossier of uit de beslissing dat hiermee rekening werd gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud, noch dat er bijzondere procedurele noden werden overwogen of toegepast.
Bovendien worden deze elementen zelfs niet correct weergegeven in de feitelijke uiteenzetting van de beslissing. In de lijst van neergelegde documenten wordt bijvoorbeeld geen melding gemaakt van het bewijs van de zwangerschap van verzoekster. Dit wijst erop dat het CGVS deze essentiële elementen niet daadwerkelijk in zijn beoordeling heeft betrokken. Een dergelijke gestandaardiseerde en stereotiepe motivering kan onmogelijk volstaan in een dossier waarin het gaat om een gezin met een bijzonder verhoogde kwetsbaarheid, namelijk een gezin met kinderen waarvan de moeder zowel psychische gezondheidsproblemen heeft als zwanger is. In die omstandigheden had van het CGVS mogen worden verwacht dat het deze specifieke situatie uitdrukkelijk en zorgvuldig in zijn beoordeling zou betrekken.

2. Selectief gebruik van landeninformatie
Hoewel de verwerende partij zich beroept op het AIDA-rapport en een mededeling van de UNHCR om te stellen dat verzoekende partijs, zelfs in geval van dakloosheid, een "bewijs van dakloosheid" kunnen verkrijgen bij de gemeentelijke sociale diensten, blijkt uit deze bronnen niet dat deze mogelijkheid in de praktijk daadwerkelijk toegankelijk is. Het AIDA-rapport verwijst enkel naar de mogelijkheid van een solemn declaration (artikel 8 Wet 1599/1986) als bewijs van verblijfplaats, maar maakt geen melding van een certificaat van dakloosheid afgeleverd door de gemeente. De enige bron die hiernaar verwijst, namelijk de UNHCRcommunicatie, beperkt zich tot de zin: "In case of homelessness, you will need a relevant certificate from the Social Services of the Municipality", zonder verdere toelichting over de praktische haalbaarheid of de administratieve procedure. Dit vormt een bijzonder wankele waarborg, zeker voor een kwetsbaar gezin met minderjarige kinderen, dat in de praktijk geconfronteerd wordt met aanzienlijke administratieve drempels. Zoals ook wordt beschreven in recente landeninformatie ("A certified residential address is required to obtain an AFM, but as the families were now homeless and had no opportunity to get a homelessness certificate, they were unable to access the HELIOS program"), verhindert het ontbreken van een officieel adres of van een dergelijk certificaat de toegang tot essentiële rechten, waaronder huisvesting, sociale bijstand en integratieprogramma's.
Tenslotte stelt het CGVS dat verzoekende partij de autoriteiten om hulp kan vragen, maar vluchtelingen hebben geen toegang tot informatie over hun rechten. Inderdaad : "The Greek Ombudsman seems to encounter similar difficulties in its engagement with the authorities. In December 2022, the Ombudsman requested information from the Asylum Service on measures to ensure that certificates of asylum status ensure beneficiaries' access to their rights on account of Protracted Delays in the renewal of their ADET. The Asylum Service has still not replied to the query, despite reminders sent in August 2024 and October 2024."
De situatie van verzoekende partij voldoet duidelijk aan de uitzonderlijke omstandigheden zoals omschreven in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zijn verblijf in Griekenland bracht hem in een toestand van psychisch en fysiek totaal verval. De beslissing van het CGVS miskent de ernst van deze feiten en faalt in de

individuele analyse die artikel 3 EVRM vereist. Verzoekende partij heeft op overtuigende wijze aangetoond dat een terugkeer naar Griekenland een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling met zich meebrengt."

Verzoekers stellen verder: "*De totale afwezigheid van een integratiebeleid voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, het gebrek aan beschikbare banen, de ontoereikendheid van de financiële steun en het structurele racisme ten aanzien van Arabische vluchtelingen zijn immers allemaal redenen waarom verzoekende partij geen legale baan of opleiding had in Griekenland (zie hieronder).*
Het was dus te wijten aan de onverschilligheid van de Griekse overheidsinstanties en niet uit vrije wil of gebrek aan wil dat hij zich in een situatie van extreme materiële behoeftigheid bevond."

Verzoekers argumenteren op basis van de vigerende regelgeving uitgebreid inzake het hoger belang van het kind.

Verzoekers verwijzen omstandig naar landeninformatie inzake de algemene situatie in Griekenland. "*Op basis van deze algemene gegevens bereikt de ernstige schade die verzoekende partij heeft ondervonden en die hij bij terugkeer zal ondervinden, de door het HvJEU genoemde drempel van extreme materiële deprivatie, die met name is toe te schrijven aan zijn persoonlijke ervaringen in Griekenland.*"

Verzoekers onderbouwen middels landeninformatie dat "*Griekenland structurele problemen kent met betrekking tot de toegang van begunstigden van internationale bescherming op de volgende gebieden: (1) algemene sociaal-economische rechten (2) huisvesting (3) werkgelegenheid (4) medische zorg (5) sociale uitkeringen (6) doeltreffende rechtsmiddelen (7) aanvragen tot verlenging en duplicaten van verblijfsvergunningen (8) racisme (9) die ertoe hebben geleid dat talrijke Europese landen de internationale bescherming in Griekenland als niet-doeltreffend hebben beschouwd*."

2.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers "*Bewijs van de zwangerschap van de aanvrager*", gedateerd op 5 december 2025.

2.3. Bij aanvullende nota van 5 augustus 2026 brengt verweerder volgende landeninformatie bij:
"*1. Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2026 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2026/04/RSA_RecognisedRefugees2026.pdf*
2. COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-au-marchedu-travail
3. COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf
4. COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 juni 2026, en beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_griekenland._helios_en_helios_junior_20260617.pdf;
5. Country Report : Greece. Update 2025, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juli 2026 en beschikbaar op https:// asylumineurope.org/wp-content/uploads/2026/07/AIDA_GR-2025-Update.pdf."

Beoordeling

3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft vooreerst aan waarom verzoekers' verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:
"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :* […]
3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de*

Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (*Parl. St*. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming genieten. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekers internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

4. Inzake de administratieve situatie in Griekenland van verzoekers stellen de bestreden beslissingen:
"*In Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in op 24 juli 2025 en u verkreeg een internationaal beschermingsstatuut, een erkenning als vluchteling, op 22 augustus 2025.*
[…]
U en uw echtgenote legden uw Griekse verblijfsdocument, geldig tot 21 augustus 2028, en uw Griekse reispaspoort, geldig tot 14 september 2030, voor (zie documenten in het administratief dossier). U verklaarde geen AMKA en geen AFM te hebben gehad in Griekenland (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 9). Uw AFM werd echter wel teruggevonden in uw documenten uit de Griekse asielprocedure (zie documenten in het administratief dossier)."

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zouden beschikken. Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hun verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werden de beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a*., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a*., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft

toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de voormalige Kwalificatierichtlijn (heden hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening EU 2024/1347)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97).

6. Verzoekers betogen in essentie dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

7. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.
Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening EU 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit

een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

8. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoekers' concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekers op basis van hun individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid, aan het individueel profiel en het vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in de eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat wat deze individuele omstandigheden verder betreft de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken.

Het komt verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kunnen beroepen en dat zij niet terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoekster in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan haar specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft verleend, haar zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in het verzoekschrift tonen verzoekers niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat zij er bij terugkeer automatisch in zullen belanden. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van de concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

9. Inzake de voorgehouden bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekster stelt de bestreden beslissing dat deze, ondanks de (niet-gestaafde) mentale problemen, niet aangetoond wordt door concrete elementen.

Verzoekster voert inzake de bijzondere procedurele nood geen concreet verweer. Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoeksters rechten, net zoals deze van verzoeker, in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

10.1. Verzoekers, respectievelijk een volwassen man van 32 jaar en een vrouw van 26 jaar oud van Afghaanse nationaliteit, maken verder niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen om hun rechten te doen gelden, verbonden aan de status in Griekenland.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat ze tijdens het gehoor bij verweerder meldde dat ze zwanger was maar dat verweerder hier geen rekening mee hield. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekster bij verweerder melding maakte van haar zwangerschap (*cf.* NPO, p. 3) maar geen bewijs bijbracht van deze zwangerschap. Niettegenstaande bij het verzoekschrift een zwangerschapsattest van 5 december 2025 werd gevoegd en het gehoor van verzoekster plaatsvond op 5 februari 2026 kan uit het administratief dossier niet blijken dat verzoekster dit document tijdens de procedure bij verweerder aan verweerder heeft bezorgd. Ten overvloede stelt de Raad vast dat voor verzoekers op de zitting van 14 augustus 2026 geen attest van geboorte werd bijgebracht.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekers en hun twee minderjarige kinderen geen bijkomende en aanvullende stukken inzake hun medische en psychologische situatie hebben bijgebracht sinds het gehoor bij verweerder of de indiening van onderhavig verzoekschrift.

Gelet op het feit dat de Raad in onderhavig dossier *ex nunc* dient te oordelen, kan te dezen enkel blijken dat verzoekers en hun kinderen (minstens) geen bijkomende medische en psychologische problemen aanvoeren dan deze die gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Verzoekers en hun kinderen waren niet aanwezig ter zitting en de Raad kon zich bijgevolg middels vraagstelling ook niet verder inlichten inzake hun actuele situatie.

10.2. De Raad benadrukt verder dat verzoekers nog steeds beschikken over een geldige verblijfsvergunning (ADET) en dit tot 21 augustus 2028, hetgeen hen toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat de Griekse verblijfsvergunningen van verzoekers thans zou zijn verstreken zodat het betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verder blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en de gedrukte verblijfsvergunning is kwijtgeraakt, te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. Zelfs indien verzoekers dus niet langer in het bezit zouden zijn van de gedrukte verblijfsvergunning blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zullen worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die

geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Er blijkt uit de landeninformatie aldus niet dat er zich bijzondere of onoverkomelijke problemen stellen om een duplicaat van een geldige ADET te bekomen.

10.3. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat zij geen AMKA hebben en verwijzen naar de moeilijkheden die hierdoor ontstaan, kan nuttig worden verwezen naar de aanvullende nota van 5 augustus 2026 van verweerder waar deze stelt:
"*Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026 en arrest nr. nr. 348 387 van 10 juni 2026).*
Toegang tot gezondheidzorg voor begunstigden zonder actieve AMKA blijft zeer moeilijk. Echter wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat begunstigden naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/ greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ ENGLISH_BROCHURE.pdf).".

Van verzoekers kan verwacht worden, mede gelet op de mogelijkheid om de moeilijkheden op te lossen die ze ondervonden om van Afghanistan naar België te reizen, dat ze in de mogelijkheid zich om zich hieromtrent nuttig te informeren.

10.4. Verzoekers tonen – rekening houdend met het geheel van voorgaande – niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zouden hebben aan medische en/of psychologische opvolging, hetgeen op heden geenszins het geval lijkt te zijn, hiervan verstoken zullen blijven en zij zouden worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoekers geen blijk hebben gegeven van een bijzondere mentale of fysieke kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

11.1. Verzoekers beroepen zich op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Verzoekers verwijzen naar de problematiek inzake *"(1) algemene sociaal-economische rechten (2) huisvesting (3) werkgelegenheid (4) medische zorg (5) sociale uitkeringen (6) doeltreffende rechtsmiddelen (7) aanvragen tot verlenging en duplicaten van verblijfsvergunningen (8) racisme (9) die ertoe hebben geleid dat talrijke Europese landen de internationale bescherming in Griekenland als niet-doeltreffend hebben beschouwd*."

Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoekers bepaalde moeilijkheden ondervonden zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten hun wil en persoonlijk keuzes om, zijn terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stellen te voorzien in de meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor de fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de

menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De bestreden beslissing heeft aangaande verzoeksters verklaringen omtrent haar moeilijkheden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming reeds op terechte, pertinente en omstandige wijze als volgt gemotiveerd:
"*U verklaarde dat u het opvangcentrum diende te verlaten toen u een erkenning als vluchteling kreeg in Griekenland. U ging dan op zoek naar een woning om te huren maar u kon geen eigen huisvesting vinden omdat u geen werk had en u de taal niet sprak (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 6-7). We moeten in dit verband echter opmerken dat het heel normaal is dat personen die een statuut hebben verworven de opvang dienen te verlaten zodat deze plaatsen vrijkomen voor nieuw aangekomen asielzoekers. Na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut wordt er van u verwacht dat u voor uw eigen huisvesting en inkomsten instaat. U beweerde dat u geen tewerkstelling kon vinden (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 6-7). U bent langs geweest bij kleermakers, bij een bedrijf waar ze stenen verwerkten en u bent ook nog bij twee Afghaanse winkels geweest om te vragen of ze werk hadden voor u. U bent nergens elders geweest om werk te zoeken (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 7-8).*
U heeft ook geen beroep gedaan op interimkantoren of overheidsinstanties om werk te vinden (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 9). Dit is toch wel heel beperkt als inspanningen om werk te vinden. U ging naar niet meer dan vier verschillende werkgevers. U verklaarde ook niet te weten wat een AMKA is (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 9). In dit verband moet u er dan toch ook op worden gewezen dat het feit dat u niet weet wat een AMKA is maar u wel blijkbaar de administratieve procedures kende en kon doorlopen om uw reispaspoort te regelen, ook geen blijk geeft van concrete en ernstige stappen om legaal werk te vinden. Het CGVS wijst er immers op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend. De vaststelling dat u geen inspanningen heeft gedaan om een AMKA te bekomen maar wel de procedures voor een reispaspoort doorliep wijst wel degelijk op een gebrek aan inspanningen om werk te vinden en te integreren. U toont in ieder geval niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen. Het komt nochtans aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Bovendien bent u ook maar drie maanden in Griekenland gebleven (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 5-6), zodat u ook hoogstens gedurende ongeveer drie maanden werk heeft gezocht. Een periode van drie maanden is, zoals algemeen geweten, echter vaak geen voldoende lange periode om een tewerkstelling te vinden, zeker niet wanneer u in tegenstelling tot de Grieken de taal nog niet beheerst, zoals u zelf ook aangaf (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 7). In dit verband moet dan ook worden vastgesteld dat u toch wel ruim onvoldoende stappen heeft gezet om werk te vinden, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Het CGVS stelt bijgevolg vast dat niet besloten kan worden dat u na een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn tewerkstelling en eigen huisvesting te vinden.
U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.
Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024). Er dient te worden opgemerkt dat gedurende de 10 dagen dat u in Griekenland géén opvang had in een opvangcentrum van de overheid, u er wel in slaagde om een onderkomen te vinden voor u en uw gezin in een Afghaans hotel.
Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u

volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou brengen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).
[…]
U beweerde ook dat jullie twee keer werden bestolen in Griekenland, een keer in Korinthe en een keer in Athene (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 7 en p. 12). In Korinthe ben u echter niet naar de politie geweest. U verklaarde dat de politie toch niets zou doen en niets zou vinden (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 12). Indien u zich niet heeft gewend tot de bevoegde autoriteiten in Griekenland kan er ook moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht is nu net het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. U bent in Athene wel naar de politie geweest maar de politie zou u hebben weggestuurd omdat jullie de taal niet kenden en er geen tolk aanwezig was (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 13). Uit uw verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat het hier over een manifeste onwil zou gaan van de politie om u te helpen en dat het dus meer dan een communicatieprobleem betrof. U bent ook niet elders naar de politie geweest (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 13). Bovendien kon u ook een klacht indienen tegen de politie wanneer u werkelijk van mening zou geweest zijn dat de politie u niet wou helpen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat die diefstallen in Korinthe en Athene eenmalige feiten betreffen die geen actuele vrees voor vervolging impliceren. Dergelijke gebeurtenissen vallen bovendien helaas in geen enkele lidstaat van de EU uit te sluiten.
Tenslotte verklaarde u ook dat jullie onvoldoende medische zorgen in Griekenland verkregen (CGVS-vragenlijst, vraag 2.5). Jullie zijn verschillende keren naar de medische dienst geweest in het opvangcentrum maar jullie kregen enkel pijnstillers en geen andere medicatie of behandeling (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 11). Er dient in dit geval echter te worden opgemerkt dat u geconfronteerd werd met deze beweerde feiten toen u dus nog in het opvangcentrum verbleef en in uw hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend en deze feiten zich aldus situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien moeten we ook vaststellen dat u wel degelijk voor uw kinderen naar een dokter bent geweest en uw echtgenote ook zelf twee keer naar een psycholoog is kunnen gaan (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 12). U bent zelf ook naar een ziekenhuis gegaan voor uw voet maar men zou geen foto hebben genomen en enkel hebben gevoeld aan uw voet (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 11). U toont echter niet aan dat een foto van uw voet genomen had moeten worden. U bent zelf ook niet meer naar andere plaatsen geweest om uw voet te laten behandelen of om een foto te laten nemen (CGVS, A. S., 05.02.2026, p. 11). We merken ook op dat uw echtgenote verklaarde dat jullie geen andere medische problemen hadden dan haar eigen mentale problemen (CGVS, A.G., 05.02.2026, p. 7).
[…]
Uw echtgenote gaf weliswaar aan zwanger te zijn en mentale problemen te hebben, met name stress en verdriet, wat leidt tot hoofdpijn en spierpijn. Zij zou reeds eenmaal naar een psycholoog zijn gegaan en een tweede bezoek ingepland hebben (CGVS, A.G., 05.02.2026, p. 3-5). Jullie hadden als begunstigde van internationale bescherming echter wel degelijk toegang tot medische zorg en ook tot psychologische zorg, zoals hoger reeds aangetoond, en uit niets blijkt dat dit bij een terugkeer niet langer het geval zou zijn. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak).”

De voorgaande vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoekers in het verzoekschrift omstandig verwijzen naar algemene landeninformatie kan dit niet volstaan als dienstige weerlegging van de voormelde concrete vaststellingen. Verzoekers komen voor het overige niet verder dan het hernemen van reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen aangaande de ervaringen in Griekenland en het tegenspreken van de appreciatie van verweerder, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer betreft.

De Raad benadrukt dat de begunstigde van internationale bescherming de nodige inspanningen dient te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekers verwacht worden dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke

inspanningen blijken niet uit de verklaringen en gedragingen van verzoekers; uit het dossier blijkt evenmin dat verzoekers de intentie hadden om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen.

Tot slot dient erop gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Verzoekers maken niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleven na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hen in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en de status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen.

11.2. In de mate dat verzoekers verwijzen naar het hoger belang van het kind dient te worden opgemerkt dat niet concreet aangetoond wordt dat het belang van de kinderen geschaad wordt in geval van terugkeer naar Griekenland. De kinderen beschikken nog over een geldige verblijfstatus en kunnen dus hun rechten laten gelden. Verzoekers tonen evenmin aan dat ze concrete pogingen ondernamen om de rechten van hun kinderen te laten gelden in Griekenland na de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Dienvolgens sluit de Raad zich aan bij de navolgende motivering die steun vindt in het administratief dossier:
“U verklaarde eveneens dat jullie kinderen niet naar school konden gaan in Griekenland omdat jullie geen vast verblijfadres hadden (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 9-10). U heeft zich weliswaar geïnformeerd bij de begeleiding in de opvang en bij mensen die nog in procedure zaten (CGVS, A.S., 05.02.2026, p. 11). U bent echter zelf nooit naar een school geweest om uw kinderen in te schrijven (CGVS, A. S., 05.02.2026, p. 10). In dit verband moet dan ook, opnieuw, worden vastgesteld dat u toch wel onvoldoende stappen heeft gezet om een school voor uw kinderen te vinden, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. U toont bijgevolg helemaal niet aan dat uw kinderen niet naar school zouden kunnen gaan onder de voorwaarden die ook voor de Griekse burgers gelden.”

Het omstandig aanvoeren van wetgeving en theoretische elementen is niet dienstig om voorstaande vaststellingen concreet te weerleggen.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:
- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden.

12. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijven verzoekers, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat de levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van de levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij tonen niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

13. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming

is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "*QY t. Bondsrepubliek Duitsland*", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoekers nood hebben aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden wordt ontkracht dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Griekenland effectief is. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijken verzoekers geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de internationale bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekers in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS